

a cau d'ull

Serinyà, l'arruga és vella

Text i fotos > **QUIM CURBET**, fotògraf i escriptor

Si la tardor fos un terme estrictament geogràfic o geològic que definís un indret concret, podríem dir que Serinyà seria un poble tardoral. Situat exactament allà on el Pla de l'Estany deixa de ser pla i on comencen les primeres ondulacions d'entretemps de la Garrotxa, Serinyà destaca pels seus grocs i els seus rovells, ambrats de pedra i de reclau, ocres de camí i de cruïlla.

La història és un gran repositori de mites i d'històries, i la vida de la humanitat hi flueix i s'hi emmagatzema en capes superposades. Noms, dades, fets, llegendes i somnis, tot deixa el seu rastre i va bullint en el mateix brou, i s'escampa com un vapor suau damunt de les velles arrugues d'un paisatge que s'estén com una vànova rebregada entre l'oculta ermita de

Sant Miquel Sesvinyes i el primaverall pla de Martís.

La torre d'un campanar rabassell s'albira amb prou feines entre els teulats de les cases, rius de fulles baixen plens de tardorades cap al Fluvià, l'aigua subterrània es desborda i s'escola cap a un estany en permanent estat autumnal, i l'esperit més antic de la vida humana despunta encara al fons d'una cova travertínica.

>> *Torre del campanar de Sant Andreu.*

>> Escultura d'homenatge a la gent gran a la plaça de l'Església, obra de Martirià Masdevall.

>> Campanaret de la capella de Sant Sebastià.

>> Cercavila de la Festa de Sant Andreu.

>> Carrer de l'Arcada.

>> Sortint de comprar el pa a la fleca.

La vida va desfilant lentament, només els automòbils i els camions fan sensació de moviment. Amunt i avall, van passant, de Banyoles a Besalú, de Girona a Olot o, a vegades, molt més lluny encara, cap allà on el poeta deia que la gent era neta i noble, culta, rica, lliure, desvetllada i feliç. Alguns d'ells paren a fer provisió a la gasolinera o a prendre un cafè al Bypass o a Can Juncà, mentre els núvols, encallats a les portes del poble, demanen tanda per poder continuar el seu camí.

La tardor s'incrusta com una espècie de líquen en els curts graons de l'escala exterior de l'església de Sant Andreu, s'arrapa en les pedres dels murs vora el rec i en el camí que mena cap a la capella de Sant Sebastià. El cel fa contorsions i comença a imitar la forma de la terra, puja i baixa, es retorça i es cargola, es contrau i s'arruga.

Enmig de tot això, Serinyà viu la seva vida quotidiana i treu el nas entre les dades de l'Institut d'Estadística, batega amb el ritme compassat de 1.153 cors humans, 1.270 de bovins, 674 d'ovins, 7.972 de porcins i 31.133 d'aviram; balla el seu ball particular entre una comarca i l'altra, juga en vint-i-un espais esportius i llegeix a casa, perquè no hi consta cap biblioteca.

Rafel Marquina i Audouard, reconegut dissenyador i arquitecte, va viure els anys daurats de la seva tardor a Serinyà, i és recordat per ser el creador

d'un setrill batejat amb el palíndrom «Broc corb», que no degota ni embruta gràcies al seu disseny cònic, i que permet recollir les gotes d'oli i que l'aire hi entri alhora.

Josep Pla deia que Serinyà era «un poble adormit en un sopor multiseccular», un sopor del qual solament es desperta de tant en tant i només a mitges, quan els serinyanencs surten de la seva cova tocant el violí i dansant el ball de la Maniera, per celebrar la festa major en honor de sant Andreu, patró

del poble, i també dels pescadors i dels fabricants de corda.

Serinyà es desperta de temps en temps del seu somni, però sempre es troba en el centre de la tardor, de la seva tardor, en una terra arrugada per la geologia, la geografia i la història. Només ells, els serinyanencs, saben el que tot això costa i tot el que pot significar. Potser no són pescadors, ni fabricants de corda, però s'estimen amb un immensurable valor la seva vella i arrugada pàtria.

>> Ermita de Sant Miquel Sesvinyes.